НОВА ЕПОХА

Орган
Всеукраїнського
Об'єднання

Ч. VIII

Квітень 1946

УКРАЇНСЬКИЙ
Ь. 322
МУЗЕЙ-АРХІВ

Н О В А Е П О Х А
Орган Всеукраїнського Об'єднання

Ч.8

Квітень 1946

З М І С Т

1. Великодний привіт
2. Володимир: Привіт селянам.....ст. 1
3. Ісень: Бій під Крутами /Пам'яті лицарів полеглих 29.І.18р. під Крутами/.....ст. 5
4. Кілька слів з приводу відозви секції УПВ в Авгзбурзі....ст. 10
5. Резолюції з'їзду співробітників інформаційного відділу Центрального Представництва Української Еміграції ст.11
6. З листів до редакції .....ст. 13
7. Список видань "Нової Епохи", "Світання", "Ордену", "Брами Софії",та чужомовних видань"Нової Епохи"

ВИХОДИТЬ НА ПРАВАХ РУКОПИСУ

ДОРОГІ БРАТТЯ!
УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ!

Із великим Святом Воскресення бажаємо Вам сили пройти до кінця хресний шлях вашого мучеництва, голгофту змагань цілого народу до волі.

Бажаємо Вам, щоб не похитнулась Ваша віра у перемогу Добра і Правди у світі.

Наша хресна дорога ще не закінчена.

Важкі проби ждуть ще наш нарід.

Будьте сильні і в чинах своїх здійснюйте свою віру.

Нехай воскресне у Вас дух Правди і Святої Сили.

Дух Віри і Дух Надії.

Дух Чину і Дух Жертви.

Нехай воскресне Христос у Ваших душах.

"Справді, справді говорю тобі що ніхто не може побачити князівства Божого, як тільки той, що народиться вдруге"/Іван III. 3/

Бажаємо Вам другого народження, бажаємо Вам духового пробудження і воскресення.

Із віри в нашу правду, із віри у святість української справи черпайте силу до дальшої борні.

Віруйте, що є Воскресення, Воскресення життя, Воскресення Правди, Воскресення із мертвих, Воскресення Христа.

Віруйте у Вашу перемогу.

Віруйте у Воскресення Української Держави із попелу і згарищ всесвітньої руїни.

Обніміть брат брата, простіть собі провини, змийте із себе бруд світа, бруд гризні і чварів.

Нехай це свято Воскресення буде святом великого, Всеукраїнського Об'єднання і братерства.

Святом Соборности Ваших душ, святом духової Суверенности і Волі.

Ділячися писанкою на чужині думайте і будьте цілим серцем у краю. Творіть із нещасними своїми братами нерозривну духову єдність.

І непохитно віруйте в перемогу.

Вона повстане з Вашого чину і з Вашого героїзму.

Христос Воскрес!

Всеукраїнське Об'єднання.

ВОЛОДИМИР

ПРИВІТ СЕЛЯНАМ

Причиною катастрофи Української Держави було нерозв'язане селянське питання.

Українські князі, створивши найпотужнішу і найвеличнішу державу на сході Европи, не зуміли змобілізувати для її оборони найширших верств народу - отже селянства - піднявши їх до висот свідомости лицарських оборонців Української Держави.

Князі не зуміли втягнути селянство в активну працю в державному житті.

Тимчасом тільки мобілізацією всіх сил народу для захисту від Сходу могла б вона себе оборонити.

Носієм української державности не може бути якась окрема верства, каста чи група, але нарід як цілість - отже і основна його частина,- українське селянство.

Не розуміли цього князі /як зрештою у цих часах ніхто з князів у феодальній Европі./

Україна відчула наслідки такого неправильного княже-родинного і кастово-дружинницького розуміння сутности держави у зустрічі з ордами Сходу.

Напливали цілі народи-боєжадні і боєздатні. Їм не могла протиставитися каста лицарів. Тільки нарід лицарів міг би був дати їм відсіч.

Селянство княжої доби не брало участи в державному житті.

Це провалило Українську Державу.

Для самозахисту народу від того самого Сходу - від монгольських орд - повстає українське козацтво.

Це в основному селяни, що стають лицарями і формують лицарський орден для оборони свойого життя /перед масовим полоном і грабунком/ а далі для оборони своєї волі, ідеальних цінностей народу і врешті для створення і захисту Української Козацької Держави.

На заклик і заяву Богдана, що козаків буде стільки, скільки їх стане до бою, підноситься до повстання все свідоме селянство. В цей спосіб воно виявляє свою волю брати активну участь у борні і творенні Української Держави.

Стаючи на збройний захист Козацької Держави, селянство без сумніву вірить, що воно як цілість буде піднято до лицарського стану, яким тоді було на Україні козацтво.

Але крутий поворот Хмельницького до династичної монархії з усіма лихами клясократичного закріпачення викликав занепокоєння і бунт серед самого козацтва.

Селянство повстало чейже проти закріпачення, проти панства, за лицарські права і вільности цілого народу - а тут нараз небезпека нового закріпачення - а тут нараз знову зненавиджена форма династичного самоправства.

Трагічна помилка Хмельницького викликала слушне занепокоєння в народі: чи буде можливість цілому народові піднятися до висот козацького лицарства, тобто стати свідомими оборонцями, лицарями Української Держави, носіями традиції і державної думки.

Чи може настане знов рабство і закріпачення?

Так повстав бунт двох полків у скількості тридцять тисяч люда.

Бунт проти Хмелбницького в ріпаючому історичному моменті - коли була готова ціла коаліція держав проти Польщі - завершення плянів і трудів довгих літ геніяльної політики Великого Богдана.

Бунт проти монархії .

Бунт проти закріпачення селянства.

Цей бунт убив Хмельницького.

На вістку про нього він перестав говорити: і незабаром помер.

І знову нерозв'язане селянське питання провалило Українську Державу.

Селянське питання, нерозв'язане в 1917 - 18 рр., дало змогу діяти більшовицькій демагогії і більшовицькій обмані.

Надії на землю від Української Держави вибили селянам помполами каральні загони. Селяни не могли дати належної відсічі більшовикам... сподіваючись від них тієї землі, якої не дав їм український уряд.

І знову зле розв'язане селянське питання заломило Українську Державу.

Висновок.

Селянське питання в Українській Народній Державі мусить розв'язати сам селянин.

Селянство мусить стати свідомим підметом і творцем своєї долі в Державі, отже і долі цілої Держави.

Воно повинне забезпечувати правильність розв'язки селянського питання на Україні, а також справу переведення і здійснення створених собою вирішень.

Це можливе тільки тоді, коли український селянин стане носієм ідеї української державности.

До цеї ролі українське селянство дозріло в процесі борні за українську державність - в кривавому досвіді свойого мучеництва.

Сьогодні кожний український селянин знає, чого слід йому сподіватися від усіх сусідів, що несли на Україну "визволення", "культурну місію", "соціялістичний лад", "Нову Европу". Український селянин знає, що поза цими всіми кличами криється знищення українського народу, викорінення українського селянина, щоб його землею на сотки літ забезпечити кождий паросток чужого йому народу.

Селянство мусить виплекати і виховати новий тип селянина, носія державної традиції,- лицаря української землі і українського духа.

Селянство, як цілість цілком дозріло до висот державницького думання.

Воно несло гекатомби свідомих жертв, воно пройшло разом з цілістю народу шлях його мучеництва.

Українські селяни можуть своєю організованістю і свідомістю стати поважним чинником на шляху здійснення ідеї всенаціонального об'єднання.

Українські селяни підтримують всі творчі зусилля до створення Української Держави.

Ніколи не можемо собі сказати, що в цьому напрямі вже досить зроблено

Треба щоденно підносити рівень загальногромадської і політичної активности народу.

Треба відробити триста літ неволі.

Треба, щоб кожний з нас у щоденному житті вносив свою щоденну частку для здійснення найвищих ідеалів народу.

І треба також, щоб кожний український політичний центр, представництво чи уряд здав собі справу з того, що найбільший злочин - це провалити українську державу на селянському питанні.

Історична помилка трикратного провалу Української Держави не може більше повторитися.

Забезпеченням перед цею помилкою буде участь селянства у владі в Українській Народній Державі.

Всі політичні партії мусять усвідомити собі факт, що селянство є основною складовою частиною українського народу.

Немає окремих інтересів нації і селянства.

Інтереси селянства є так само інтересами української цілої нації як і української Держави.

Українська Спілка Селян стала на твердий шлях творення власної долі.

Спілка Українських Селян стала на шлях відкинення всяких розкладових сил і зовнішніх впливів, що могли би вносити в неї розклад, гризню, деморалізацію, спроби її опанування чи накинення їй якоїсь чужої для них лінії або програми.

Українська Спілка Сеоян відкинула шлях вузькопартійних спорів, а станула на вірний шлях об'єднання всіх творчих зусиль народу на грунті справді демократичної співпраці, взаємопорозуміння, взаємної допомоги і взаємної пошани.

Українські селяни заявили про своє бажання творчої співпраці з громадськими чинниками, як теж з іншими братніми Спілками і творчими угрупуваннями, що стоять на становищі Української Державности.

Співпраця ця може відбутися шляхом демократичного узгіднення своєї дії і своїх цілей.

Віримо, що шляхи цієї співпраці і напрямні будуть назрівати через добровільне узгіднення. дорогою обмірковування спільних зусиль, а далі розбудова цієї співпраці також у організаційних формах.

Перед селянами важливі історичні завдання.

Несіть високо прапор станової чести українського селянина!

Несіть високо прапор нового українського лицарства землі і духа!

Несіть високо прапор Української Народної Держави!

"Бились, бились козаченьки до самого півдня"
полягли всі, не вернувся ні один із поля"
/ з козац. думи/

Крути, залізнична станція на полях Чернігівщини, навіки ввійшла в історію визвольної боротьби України. Вписали це слово в сторінки історії своєю кров'ю герої - борці за волю Батьківщини, що полягли лицарською сиертю в бою під Крутами 29.1.18 року.

Теперішня глухенька станція Крути на шляху Київсько - Вороніжської залізниці, 20 км. від Ніжина і 40 км. від вузлової станції Бахмач у протилежному напрямі, зовсім не схожа на ту, якою була вона в часи Визвольних Змагань.

Років 30 тому це була велика вузлова станція, де перетиналися дві залізничні лінії: перша Київ - Вороніж і друга, вузькорейкова Ічня - Чернігів.

Серед степової рівнини височились великі споруди кам'яного двірця, депо з допоміжними майстернями, довжезні склепи й будинки урядовців; обіч них розташувались невеличке робітниче селище з чепурненькими хатками, обсадженими островерхими тополями. А в далині, ген - ген, видно навколишні села: Хороше Озеро - 4 км. в напрямку Бахмача, Прохори - 6 км. в напряму Чернігова і Кагарлики - 3 км. в напрямку Ніжина.

В ічнянському напрямку розкинулись сіножаті з ріденькими чагарниками, а ще далі починався великий ліс з непрохідними торфяними тванями, з яких бере початок річка Удай.

В роки першої світової війни життя на станції Крути було гомінке і кипуче.

Настала революція, сколихнула, розбурхала народні маси, і на цій станції, як і всюди, стало ще многолюдніше. Всю осінь і зиму 1917 і початку 18 року щодня проїздили десятки тисяч здемобілізованих, що верталися з фронтів, заповнюючи вщерть усі вагони і навіть дахи вагонів.

Тисячі їх, обвітрених і зарослих, озброєних і беззбройних "сірошинельників", висідали на станції Крути, щоб далі пішки додому прямувати, або ждати на поїзд в іншому напрямку.

Зрідка траплялися тут і козаки в одностроях перших українських полків богданівців /полк ім. Б.Хмельницького/, мідноверхі шапки дорошенківців /полк ім. П.Дорошенка/ викликали замилування і зди-

вовання земляків з фронту.

Фронтовики - українці обступали козаків, розпитувались; багато з них у перше довідувалось, що в Києві вже існує Уряд Української Народньої Республіки, що твориться своя Українська Армія, що 22 січня 1918р. ІУУніверсалом Української Центральної Ради проголошено самостійність України.

В ці дні вирішувалась доля України - бути чи не бути українському народові господарем на своїй землі.

Вояки - фронтовики валками сунули додому зі зброєю в руках, не думаючи над тим, хто буде боронити рідну землю, щастя і волю свого народу, який щойно став на шлях самостійного державного життя.

Ворог України, нахабний і непримиренний, хитрий і віроломний не дрімав, і своєю агітацією плів тенети розбрату в рядах українців. По проголошенні Центральною Радою ІУ Універсалу, з наказу Леніна посунули з Московщини в Україну зголоднілі полчища большевиків, щоб у крові найкращих синів українського народу потопити щойно здобуту волю, загарбати український хліб та вугіль і знову обернути Україну в московську колонію. Так виглядало в практиці ленінсько - большевицьке гасло "самовизначення аж до відокремлення."

На кордонах молодої Української Держави ще не було достатніх військових сил. Місцеві прикордонні залоги українського війська, невеличкі кількісно, неспроможні були стримати навалу загарбників. Полчища червоно - гвардійців, керовані царським генералом Муравйовим, вдерлися в українську землю. Від Білгорода через Харків, Полтаву і Ромодан в одному напрямку, а в другому - від Михайлівського Хутора через прикордонну станцію Чистяківку, а далі Бахмач большевицькі ватаги прямували до Київа, серця молодої Української Держави. Найбільшу загрозу становило швидке просування Михайловохуторської большевицької групи, яка обрала собі найкоротший шлях до Києва. А до того ця група, коли б не вдалася затримати її, могла від Бахмача, а ще блище від Крут перетяти Київсько - полтавську залізницю на ст. Гребінці і таким чином замкнути шлях, яким відтягувались до Києва українські війська з Полтави, Ромодану і Лубень /Гребінка - вузлова станція на перехресті Київсько - полтавської та Одесько - бахмацької залізниці за 120 км. від Бахмача 80 км. від Крут через ст. Ічня/.

Наступаючі сили ворога трималися залізничного шляху, використовуючи для пересування залізничний транспорт і маючи за бази свого постачання навколишні села. В Бахмачі ворог зустрів опір місцевого "Куреня Смерти" сотника Ангела, відомого пізніше як організатора протибольшевицького

повстання на Чернігівщині. Після кількагодинного бою рештки куріня відступили до ст. Плиски і жалі відійшли до ст. Крути.

З Бахмача відкривався для ворога прямий шлях на Київ, до якого було зайдти всього 180 км. Отже треба було поспішати з організацією оборони Києва. А уряд мав у своєму розпорядженні ледве кілька новостворених полків. Перед Українським Військовим Командуванням повстало завдання за всяку ціну затримати дальше просування большевицьких ватаг хоч на кілька днів і цим виграти час на підготову оборони Києва. На той момент у Києві не було досить боєздатних сил, підготованих до негайної відправки на фронт. І тому довелося поспіхом сформувати полк добровільців і з студентської та учнівської молоді Києка, що гаряче відгукнулася на заклик Уряду рятувати Батьківщину, і без вишколу послати їх на зустріч ворогові. До них була прилучена ще сотня старшинської школи юнаків, а в дорозі приєднались невеличкі загони також учнівської молоді з Ніжина і сусідніх місцевостей. На світанку 29 січня 1918 р. полк в ешальонах прибув до ст. Крути і тут зупинився ждати на ворожий наступ. З прибулих вагонів лунав бадьорий молодечий спів: "Ми, гайдамаки, ми всі однакі, всі ми ненавидим пут і ярмо! Йшли діди на муки, підуть і правнуки, за народ життя своє дамо!"

Полк вивантажувався, а маси здемобілізованих вояків з цікавістю споглядали, як з вагонів спішно виходили незнані їм вояки в студентських і гімназіяльних плащах та шапках, з рушницями в руках.

По короткій нараді, полк разом з місцевою залогою відійшов 3 км. за станцію і там зайняв оборонну лінію. Козаки розташовувались понад валом залізничної колії, яка йде з Ічні на Крути і широким півколом перетинає залізничну лінію, що йде з Крут на Бахмач.

Частина козаків розсипалась далі ліворуч вздовж ярка, за кучугурами вугільного згарища та сніговими заметами.

Приготування закінчені. Обличчя молодих вояків /багатьом з них не було і повних 17 років/ напружені і рішучі - перемогти або вмерти з гідністю давніх лицарів України.

В цих же місцях наші славні предки - козаки прославленого в думах полковника Золотаренка Ніжинського не раз перестрівали татарські орди, своїми грудьми спиняли татарську навалу на Україну або зі славою вмирали в нерівній боротьбі. Татарський хан Кагарлик з своєю ордою знайшов тут могилу, і відтоді хоробрі поселенці, замешкавши над татарською переправою через Удайські болота, назвали своє селище Кагарлик. А тепер знову сунула сюди грізна навала орд московсько - большевицьких загарбників серед яких було багато і татар; калмиків,

і "ході" /китайців/, найнятих або піддурених московськими комісарами.

Проходять години нервового чекання бою. І ось раптом, першим порушуючи ранкову тишу , з боку Плисок /станція між Бахмачем і Крутами, 15 км. від Крут/ лунає большевицький гарматній постріл. Стрільна летіли одне за одним впродовж години. Одначе гарматний обстріл не завдав великих утрат оборонцям, тільки пошкодив водогін і цілковито розторощив камяний двірець; залізничні будівлі і споруди охопило полум'я. Вояки - фронтовики, не розуміючи добре, хто й по кому стріляє, що це за війна у себе дома, метушилися серед диму пожежі, шукаючи безпечного укриття.

Тим часом гарматний обстріл затих - і скоро з боку села Хороше Озеро понад залізницею показалися перші ворожі розстрільні, за якими сунули лави червоногвардійців. Юні вояки України, що вперше стояли на полі бою, нервувались і подекуди, без відповідного наказу розітнулися поодинокі пострілі по ворогу.

Холодно і вогко було лежати в снігу. Та ніхто на це не зважав. В усіх юнаків єдина думка - скорше б почалося "діло", якому вони присвятили своє життя!

Ворог зблизився і перебігаючи, почав стріляти з близька. Короткий наказ - і на ворога посипалися сальви кулеметного і рушничного вогню, що викликав замішання в ворожих лавах і припинив його просування. Зав'язалася жвава перестрілка. Ворог був затриманий. Та ненадовго. Ополудні з боку з села Прохорів посунули на Крути нові ворожі підкріплення і ворог з викриками "дайош!" пішов у наступ. Міцно трималось оборонне півколо натхненних борців. Гранатами, кулеметним та рушничним вогнем вони вкошували ворога і з окликами "слава!", "за Україну!" в рукопашному бою відкидали ворога назад. Сніг довкола залізничного насипу вкривався тілами вбитих і ранених ворогів.

Але ряди оборонців України рідшали. Підкріплення не надходило тай не було звідкілля його ждати. А ворог кидав у бій все нові і нові резерви - доки не вдалось йому обійти оборонців зліва, сточити їх і прорватись в оборонне півколо.

Тоді, як лявіна залила завзятих козаків переважаюча ворожа сила. Оскаженілі червоногвардійці кидалися в десятьох на одного юнака. Дорого віддавали своє життя лицарі України. Бився кожен, доки не покидали його сили і душа лицарська не розлучалася з тілом. А червоногвардійці сп'янілі від крови топтали тіла юнаків ногами, кололи їх багнетами і четвертували шаблями, знущаючися в такий нелюдський спо-

сіб з своїх бездиханних жертв. З забитих і помордованих під Крутами лицарів майже нікого не можна було пізнати... врятуватися вдалося серед солдатського інертного натовпу фронтовиків тільки одиницям.

Дорого віддало своє життя понад триста відважних юних оборонців молодої Української Держави. Большевики похоронили всіх своїх убитих волків на базарній площі в Крутах, у величезній братській могилі а згодом /здається 1922 року/ поставили намогильний пам'ятник, на якому зазначили свої втрати - 65 червоногвардійців.

А козацькі тіла два дні лежали без поховання на полі бою. Так розпорядилися московські комісари. Тільки декому з родичів пощастило одержати дозвіл забрати тіло свого сина або брата і поховати по - християнському. На третій день переможці наказали селянам навколишніх сіл очистити побоєвище від трупів. Там, серед поля близько станції селяни насипали над тілами хоробрих борців за Україну кілька непомітних могил.

Минуло 28 років від бою під Крутами. Станція Крути давно перетворилась на глуху залізничну зупинку. Німими свідками бою під Крутами збереглися тільки гостроверхі тополі та старенька дерев'яна станція колишньої вузькорейкової залізнички, що якимось чудом заціліла від пожежі. В 1924 році ту залізничку Ічня - Чернігів зовсім закрито, розібрано і всі рештки заціліли залізничних будівель та споруд, що зберігали на собі сліди боєвої пожежі, перенесли в інше місце.

В серцях українського народу пам'ять про героїв Крут житиме вічно! Слава про їх самовіддану боротьбу і лицарську смерть за Отчизну запалить і наше покоління до героїчних змагань за Соборну і Незалежну Українську Державу.

Народні маси розпізнали тепер справжнього ворога, позбулись давньої інертности і активно борються з своїми гнобителями. Приклад крутянських героїв і їх жертовність наснажує нас лицарським духом у поєдинку з віковічним ворогом України. І хоч бій крутянців не змінив тодішнього політичного становища України, чин їх став великою перемогою Духа - того Духа, що допоміг нам скинути з себе пута рабства і нині веде український народ до здійснення своєї великої Мети.

КІЛЬКА СЛІВ
З ПРИВОДУ ВІДОЗВИ СЕКЦІЇ УПВ В АВГЗБУРЗІ

"Ми, українські політв'язні німецьких концентраційних таборів та тюрм закликаємо українське громадянство до єдности та громадської організаційної дисципліни".

"Люди, що цього не хочуть зрозуміти, ділають на шкоду української еміграції і, як такі, являються національними шкідниками та всякими партійними спекулянтами. Ми проти партійщини та кабінетних паперових об'єднань. Ми за справжнє всеукраїнське об'єднання у праці за здійснення наших святих ідеалів" - так звертається у своїй відозві до українського громадянства Секція Українських Політвязнів в Авгзбурзі.

Далі читаємо таке:

"До керівництва чи управ поодиноких наших осередків треба вибирати тільки таких українців, що морально й національно не заплямлені - ні зараз, ні в минулому та що стануть не на партійному, але на всеукраїнському становищі, та що не займатимуться трійливою для загалу партійною роботою".

Слід привітати, що Секція Українських Політичних В'язнів в Авгзбурзі зрозуміла, що до виборів до таборових управ не можна вже сьогодні підходити з вузькопартійними кличами, а тільки з кличами "справжнього всеукраїнського об'єднання".

Вітаємо це як прояв зрозуміння наших ідей.

Хочемо вірити, що Секція справді стала на шлях Всеукраїнського Об'єднання.

Вона не сказала тільки виразно, чи уявляє собі це обєднання як координацію всіх творчих сил народу на основі демократичного взаємопорозуміння, договорення, узгіднення, а далі і організаційного закріплення доконаної праці, чи може, крий Боже, як "об'єднання під кулаком одної партії чи концепції за принципом "організаційної дисципліни" - згідно з тоталітарною концепцією.

Було б добре впровадити ясність у це питання - ясно і просто поставлене на сторінках "Нової Епохи".

Р Е З О Л Ю Ц І Ї
З'ЇЗДУ СПІРОБІТНИКІВ ІНФОРМАЦІЙНОГО ВІДДІЛУ ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ.

В березні місяці ц.р. в м. Авгзбурзі відбувся з'їзд спіробітників Інформаційного Відділу Центрального Представництва Української Еміграції. Цей з'їзд ухвалив резолюції, які вміщаємо нище повністю з огляду на висловлені в них позитивні ідеї національної консолідації:

"З'їзд стверджує міцно зарисовані і постійно зростаючі прагнення і тенденції українського народу до всеукраїнського об'єднання на грунті конструктивної праці і виконання актуальних завдань.

З'їзд стоїть на становищі, що теперішнє положення української нації є таке важке, що вимагає від кожного українця повної віддачі всіх своїх сил для служби національній справі.

З'їзд стверджує конечність дальшої поглибленої праці і боротьби за всенаціональне об'єднання шляхом зміцнення почування і свідомости внутрішньої соборности між українцями різних бувших політичних займанщин /т.зв. проблема східньої і західньої вітки народу/.

З'їзд вважає за конечне повести працю над припиненням політиканства, вузькопартійної гризні, взаїмного цькування, посуненого аж до меж провокацій і інших розкладових з'явищ що випливають із неправильного зрозуміння борні партій і ставлення справи партії вище від загальнонаціональних завдань.

З'їзд вважає за доцільне начеркнення меж і методики для внутрішньо - ідейних і змістовних спорів внурі української нації .

З'їзд вважає за доцільне поглибити працю над моральною санацією деяких післявоєнних проявів негативного порядку шляхом піднесення ідейного рівня і свідомости наших завдань в сучасну добу.

З'їзд вважає за доцільне рівномірне і економічне використання всіх сил народу для праці і тому вважає вказаною активізацію до суспільно - громадської праці всіх фахових сил, а також перенесення деяких груп інтелігенції в ті місцевості і табори, де її немає.

З'їзд вважає за необхідне зробити все можливе для мобілізації опінії народів світу довкруги ідеї права, справедливости і людськости в зв'язку з положенням і боротьбою українського народу.

З тією метою слід пожвавити і поглибити працю над зовнішньою інформацією шляхом публікації відповідних видань на високому фаховому рівні.

Тому З'їзд вітає плян видання української "Білої Книги" п.назвою "Надія на хресті", як теж інші видання того типу, які захищали б справу української нації перед опінією і совістю світа і які гідно репрезентували б нашу культуру і наші ідейно - моральні цінности.

Як на засоби до виконання цих завдань, З'їзд вказує на конечність заснування великого центрального видавництва, видавання інформативного бюлетеню українською мовою із програмовими статтями, напрямними лініями, інформаціями для льокальної преси і для поодиноких округ, фаховими консультаціями, видання доповідей і лекцій, зв'язаних із загальними національними святами, актуальними подіями, тощо.

В міру можливостей слід теж приступити до видавання відповідного журналу англійською мовою або принаймні бюлетеню.

Далі З'їзд вказує на конечність інтенсивнішого використовування живого слова, що в сучасний момент може мати велике значіння, а саме - улаштовування інформативних доповідей, лекцій, а далі орґанізації бібліотек, мобілізації всіх книжкових засобів, улаштовування читалень, тощо.

В справі преси З'їзд вважає, що вона привсій ідейній різноманітності повинна бути цілеспрямована для видвигнення загальної лінії актуальних завдань.

З'їзд вважає за вказане зрівничкування різного роду преси та видавництв і переведення розподілу завдань і праці з погляду доцільности і потреби існування різного типу преси, як теж з погляду економії зусиль і раціонального використання технічних засобів.

В тій цілі слід відбути конференцію представників преси і видавництв.

Авгсбург, дня 22.III.1946

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ЧИ БОРОТЬБА ПАРТІЙ?

Я систематично читаю "Нову Епоху" - орган Всеукраїнського Об'єднання.

В "Новій Епосі" я знаходжу вияв дум і прагнень і своїх, і багатьох моїх одноотчинників. В ній не має статтей про добрі чи погані партії. В ній нема цькування брата на брата, як це ведеться в деяких партійних журналах.

Передо мною лежать видання деяких наших партій. Читаю там взаємні нерозумні обвинувачення, виправдування, сарказми, випади, наявно бачу взаємну недовіру.

Народові тяжко зрозуміти за ким іти і хто праведний. Він мов скеля серед розбурханих хвиль, стоїть непохитно і впевнено. В боротьбі з несамовитими ворогами він майже забув про партії . Він хоче одного і знає одне: об'єднання і ще раз об'єднання. Прагне до міцного всеукраїнського чину.

Не хоче він слухати плачу і скарг одної партії українців, яку скривдила друга партія українців. І без цього він досить має горя! Він стоїть на голову вище від партій,- бо думає категоріями Всеукраїнства.

Чи ж диво, що в умовинах такого нездорового партійного життя українець з українцем, брат з братом, не може по щирості поговорити?. Бо ж він, бачите, не знає, до якої партії належить співрозмовник, якого він переконання. Невже ж це нормальне явище? На моє святе переконання, такі відносини в партійно - політичному житті швидше можуть дезорганізувати загал, а не виховати його. І часом у мене виникає гірка думка: нехай уже краще повстають нові партії для об'єднання і консолідації нації, ніж існують старі для роз'єднання і деструкції.

Часом дивом дивуєшся: українські партії мають одну ціль - вибороти нашій батьківщині державну незалежність і свободу та добробут українському народові - а разом з тим недовіряють одна одній і взаємно себе поборюють.

І тому я щиро вітаю прагнення і зусилля Всеукраїнського О'єднання, скеравані на те, щоб партії сіли спільно за один стіл, як рівнорядні і рівноправні політичні чинники.

Думаю, що всі українці належні до партій і безпартійні, вірні сини свого народу, для яких Українська Держава є святинею, повинні підтримувати цю ідею Всеукраїнського Об'єднання.

Чи треба повторювати загальновідому істину, що жоден ворог не зламає нас, коли ми будемо об'єднані , дружні, відважні.

Я, бувший старшина Української Армії, пристаю до Всеукраїнського Об'єднання.

В об'єднанні - сила!

Іван Сиротенко.

ПОШАНУЙМО САМІ СЕБЕ!

Дозволю собі звернутися до Вас з таким ввічливим запитом: чи не зволили би Ви ласкаво помістити у Вашому хвальному часописі дискусійну замітку під наголовком: "Задержмо всюди народну гідність" або під яким небудь подібним? До написання такої статті спонукує мене багацько причин, а останньою з них був не зовсім відповідний виступ доц. історії п.Ф. на святочному вечері проголошення нашої державної самостійности і рівночасно з нагоди ... річниці злуки - свята Соборности Українських Земель, що відбувся в таборі Сомме - Кессрне.

На мою скромну думку, кожен промовець, виступаючи на загально - народному святі, де беруть участь члени всіх наших партій та угрупувань, не повинен уживати таких висловів, що ними можуть почувати себе ображними члени інших, як він партій, чи то особи дещо інших політичних поглядів.

Я особисто не є і ніколи не був членом тих партій, що уважали себе зачепленими мовою шановного п. доц. Ф. Деякі дії одної з них я все критикував і з ними ніколи не погоджувався. Однак цього не відважився б робити в урочистій обстанові свята. Можна критикувати інші партії та угрупування рефератами навіть на літературних вечірках з нагоди різних народних річниць, але при умові коли вони відбуваються для вузького або навіть ширшого гуртка спеціяльно запрошених гостей. Але і в таких випадках також цілий виклад повинен бути зроблений у витриманій формі.

Жодна партія не сміє собі присвоювати права мислити, що ніби тільки вона є непомильна і що все, що вона виконала з минувшині при відновленні нашої державности, було одиноко правильним. Ми, що пережили т

часи, і також брали участь і тім, знаємо добре - то можемо доказати, що й українська соціял-демократична партія, до якої пан. доц. Ф. належить, мала свої менші ібільші прогріхи. Премієром був довший час лідер тої партії Винниченко, про якого відомо, що він був ворогом всякої української збройної сили, бо, мовляв, він ціле життя своє боровся проти мілітаризму. Чи можлива була Українська Держава без власного війська?

За ласкаве поміщення цих завважень наперед щиро дякую.

з належною пошаною
Ор. Чорногірський.

До всіх, в кого у серці горить незгасний вогонь Святої Ідеї.
До всіх, хто любить свій край над життя.
До вирваних ворожими силами з рідного краю звертаюсь.

Брати мої! Тисячі безіменних лицарів сонячної України вже склали свої голови за святу ідею Великої Соборної Самостійної Української Держави. Тисячі безіменних героїв і сьогодні точать свою кров за ідею нашої державности. Там, з крісом в руках воюють когортами герої, які не знають іще партійної гризні, які кладуть на вівтар Батьківщини своє життя, не виговорюючи собі теплого місця, високих посад при владі. Вони прагнуть одного: Української Держави. Вони носять у душі ідеї об'єднання, ідеї народоправства і демократії. Я певний, що і ми далеко від рідного краю на чужині, також горимо тими ідеями, що і наші брати там, у краю, однак ми розділились. Замість чистої крови на священний вівтар Батьківщини ллємо бруд міжпартійної боротьби. Цим брудом і гризнею ми плямуємо священні образи наших героїв, які кривавляться в нерівній, часто трагічній і безнадійній борні. Облиймо це, брати! Візьмімо все, що є найкращого, Все, що відповідає нашим віковічним прагненням. Всі найкращі надбання в кожній із партійних груп і внесемо їх у широкий рух Всеукраїнського Об'єднання. Щоб так само на зовні, як і в краю, монолітним кулаком відбивати всі атаки ворогів на нас. Всі, що горять ходумками і почуттями Державника, гуртуйтесь навколо Всеукраїнського Об'єднання.

ВИДАННЯ "НОВОЇ ЕПОХИ"

1. "Нова Епоха" ч.1. серпень 1945 - на гектографі.
2. "Гимни Землі" серпень 1945 - на гекторгафі.
3. "Нова Епоха" ч.1 серпень 1945 - друге видання - циклькостиль
4. "Нова Епоха" ч. 2 вересень 1945
5. "Нова Епоха" ч. 3. - жовтень 1945
6. "Нова Епоха" ч. 4 - жовтень 1945
7. "Нова Епоха" ч. 5 - жовтень 1945
8. "Нова Епоха" ч. 6 - листопад 1945
9. "Нова Епоха" ч. 7 - грудень 1945
10. Декларація Всеукраїнського Об'єднання
11. Всеукраїнське Об'єднання - передрук з "Нової Епохи"
12. Володимир Шаян: "Я не можу вернутися"- переклад з англ.
13. М. Байдан: Довсіх людей совісти в цілому світі
14. Константин Брама: До поетів світу.
15. Лев: В обличчі завтрішнього дня - передрук з "Нової Епохи"
16. Лев: Ціна землі -передрук з "Нової Епохи"
17. Лев Орлигора: Україна як пляцдарм правди і героїзму
18. Лев Орлигора: На суд історії
19. Лев Орлигора: Про большевицький фашизм.

ВИДАННЯ "СВІТАННЯ" /Літературно мистецький альманах "Нової Епохи"/

20. "Світання" - ч. 1, - жовтень 1945
21. "Світання" - ч. 2, - листопад 1945
22. "Світання" - ч. 3, - грудень - 1945

23. Науково-літературознавчий збірник - ч.1, - березень 1946

ВИДАННЯ "ОРДЕН" - органу релігійно-філософської думки.

24. "Орден" - ч.1, листопад 1945
25. "Орден" - ч.2, листопад 1945
26. "Орден" - ч.3, грудень 1945
27. "Орден" - ч.1 /4/, січень 1946
28. "Орден" - ч.2 /5/, січень 1946
29. Володимир: Основна сила творчости Шевченка ч.I, II, III -

ВИДАННЯ "БРАМА СОФІЇ"

30. Наш Київ святий, пограбований, зруйнований, поганьблений - /пояснення в англійській мові/ - 1946
31. Михайло Орест: Душа і доля - 1946 /поезії/

ВИДАННЯ НА ЧУЖИХ МОВАХ

32. Wolhodymyr Shayan :"I cant return" - an open letter to nobody "New Epoch " 1945.

33. Wolhodymyr Shayan :"The Creation of Humanity" -"New Epoch" 1945.

34. Wolhodymyr Shayan :"The Wisdom of Hatred and Annihilation" "New Epoch" 1946 .

35. Wolhodymyr Shayan :"Stworzenie Ludzkosci" - "Nowa Epoka" 1946.

36. Wolhodymyr Shayan :"Die Ershaffung der Menshheit " - "Neue Epoche"1946.

37. Wolhodymyr Shayan :"La creation de l 'humanitéY - "Nouvelle Epoque" - 1946.

38. Wolhodymyr Shayan :"La creazione dell 'umanita" - "Nouva EpocaY -1946.

39. Wolhodymyr Shayan :"Je ne peux pas retourner" - une lettre ouverte a personne - "Nouvelle Epoque" 1946 .

40. Wolhodymyr Shayan :"The Historical Mission of Ukraina"-/At the Boundaries of Two Worlds/-an Introduktion into the Early Theory of the Ukrainian State /- "New Epoch - 1946 .